

Rigsrettens vej til dom i Støjberg-sagen

Bevisførelsen og proceduren i rigsretssagen mod fhv. minister Inger Støjberg er nu slut. Herefter skal Rigsretten nå frem til sin dom, der afsiges mandag den 13. december. Men hvordan foregår det egentlig?

WEEKENDPANELET

JENS PETER CHRISTENSEN (f. 1956)

Har været højesteretsdommer siden 2006. Forinden professor i stats- og forvaltningsret ved Aarhus Universitet. Har været formand for en lang række lovforberedende udvalg.

De andre medlemmer af Weekendpanelet:

BERTEL HAARDER

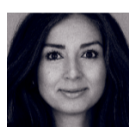
EMILIA VAN HAUEN

THOMAS BORCHERT

ELISABETH DONS CHRISTENSEN

SAMIRA NAWA AMINI

JEANETTE VARBERG

Den offentlige del af rigsretssagen mod fhv. minister Inger Støjberg blev afsluttet i den uge, der nu er gået. Onsdag og torsdag argumenterede anklagerne og forsvarerne for deres syn på sagen, og til slut havde Inger Støjberg ordet. Det spørgsmål, der nu står tilbage, er: Skal Inger Støjberg dømmes eller frifindes? Det skal Rigsrettens 26 medlemmer nu afgøre. Men hvordan foregår det egentlig?

Sagens mange dokumenter fylder en stor flyttekasse. De væsentligste er blevet læst op og gennemgået af anklagerne. Blandt dokumenterne er der facebookopslag, avisartikler, notater og redegørelser skrevet af embedsmænd, talrige e-mail, ministersvar til Folketinget og meget andet. Inger Støjberg har afgivet forklaring, og det samme har mere end 30 vidner. De fleste har været embedsmænd fra Udlændingeministeriet og Udlændingestyrelsen.

Opgaven for hver af Rigsrettens medlemmer er nu at danne sig et samlet overblik over sagen og nå frem til en konklusion. Det er en opgave, som hver enkelt selv har ansvaret for, og som hver enkelt selvstændigt må tage på sig. Hver for sig har vi pligt til at danne os vores egen opfattelse.

Rent praktisk vil der i den kommende uge ske det, at Rigsrettens medlemmer - de 13 højesteretsdommere og de 13 medlemmer valgt af Folketinget blandt personer, der ikke selv er medlemmer af tinget - samles for lukkede døre i det store retslokale i Eigtveds Pakhus. Her vil vi hver især redegøre for vores opfattelse og vurdering, mens de øvrige lytter. I juridisk sprog kaldes det at "votere". Mange vil sikkert tro, at det at "votere" består i en diskussion og meningsudveksling, men sådan er det ikke. "Voteringen" består i, at hvert medlem af Rigsretten holder en enetale for de øvrige; og at de øvrige samtidig lytter i tavshed. Rigsretten følger her samme fremgangsmåde som den, der i det daglige anvendes i Højesteret.

Det er bestemt i loven om Rigsretten, at den anciennitetsmæssigt yngste højesteretsdommer voterer som den første. Derefter voterer det folketingsvalgte medlem af Rigsretten, som har "det nederste sæde", som det siges i loven, dvs. det folketingsvalgte medlem, der ved Folketingets valg af rigsretsmedlemmer efter forholdstalsmetoden har det yderste mandat. Derefter voterer den højesteretsdommer, der anciennitetsmæssigt er næstnyngst. Så voterer næste folketingsvalgte medlem.

Og sådan bliver vi ved, indtil Rigsrettens formand, højesteretspræsident Thomas Rørdam, voterer som den sidste. Selv er jeg den tredjeældste højesteretsdommer og skal derfor votere som nr. 21. Inden da vil der sikkert være sagt næsten alt, hvad der er at sige. Men måske vil der alligevel kunne være noget, der kan føjes til eller nuanceres.

Først voterer der om skyldsspørgsmålet: Er Inger Støjberg skyldig i overensstemmelse med

den anklage, Folketinget har rejst? Svaret er enten ja eller nej. Er der uenighed mellem Rigsrettens medlemmer, er det flertallets opfattelse, der bliver dommens resultat. Står stemmerne lige, skal der frifindes.

Hvis der vil vise sig at være flertal for at finde Inger Støjberg skyldig, skal der derefter voteres om, hvilken straf der skal idømmes. I givet fald deltager alle Rigsrettens medlemmer i denne votering, altså også dem, der har stemt for at frifinde. Det er samme fremgangsmåde som i straffesager ved de almindelige domstole.

Når det enkelte medlem af Rigsretten har voteret, er der ikke noget i vejen for, at vedkommende senere ændrer sin opfattelse i lyset af, hvad de øvrige har sagt. Der er ikke forbud mod at blive klogere. Efter at alle har voteret, står det således enhver frit for at tilkendegive, at man i lyset af den samlede votering støtter et andet resultat end det, man selv lagde ud med.

Når voteringen er ovre, skal dom-

men skrives. Udgangspunktet er, at det er den førstevoterende højesteretsdommer, der har opgaven med at skrive et domsudkast.

Udkastet vil så blive gennemgået og diskuteret af Rigsrettens medlemmer i fællesskab og rettet til. Hvis der er uenighed om resultatet, vil det fremgå af dommen.

Flertallet vil skrive sin begrundelse, og mindretallet sin. Det kan også tænkes, at der måske nok er enighed om resultatet, men at der ikke kan opnås enighed om begrundelsen. Det vil så også fremgå af dommen.

I dommen vil man kunne se, hvor mange der har stemt for det ene og det andet, men navnene på, hvem der har stemt hvad, må efter loven om Rigsretten ikke fremgå af dommen.

Begrundelsen herfor har været, at det enkelte medlem af Rigsretten skal stå så frit som muligt, når vedkommende danner sig sin egen opfattelse af, hvordan sagen skal afgøres. Dommen afsiges mandag den 13. december kl. 13.

Regeringen gør ikke nok for at opfylde sine egne klimadrømme

MONA JUUL
klima- og erhvervsordfører, K

Det kunne være så godt, og så er det faktisk skidt, lyder omkvædet til "Sangen om Larsen" fra Kjeld Abells "Melodien, der blev væk" fra 1935. Larsen har så mange drømme og ambitioner, men får dem aldrig ført ud i livet. Det er desværre også rammende for den fornemmelse, som jeg sidder med lige nu, når det gælder planerne for fangst og lagring af CO₂ (Carbon Capture and Storage) i Danmark.

At det kunne være så godt, men at det lige nu faktisk er skidt.

Regeringen har i sin klimaplan selv peget på CCS som den teknologi, der skal hjælpe med op til 40 pct. af reduktionerne i 2030, og vi har i Folketinget allerede lavet flere aftaler, hvor vi er enige om at sætte gang i fangst og lagring og afsat penge til det.

Dansk Metal har vurderet, at der kan skabes mere end 3.000 grønne job ved fangst og lagring, og selskaberne står klar til at komme i gang med at etablere lagre i de ud-

tjente oliefelter i Nordsøen og bygge de nødvendige CO₂-skibe, der skal fragte CO₂en fra land og ud på Nordsøen.

Desværre er intet sket. Her 17 måneder efter klimaaftalen for energi og industri m.v. blev en realitet, er det ikke engang gjort lovligt at lagre CO₂ i den danske undergrund. Og mens flere af vores nabolandes regeringer tildeler licenser i høj hastighed, forventer vi i Danmark, at der først uddeles CO₂-lagringslicenser i slutningen af næste år.

Den træghed har naturligvis en konsekvens.

Med den nuværende plan er det ikke realistisk, at der i 2025 er etableret faciliteter i Danmark, der kan sikre lagring i Danmark allerede i 2025, som det ellers er aftalt. Det betyder, at udlederne, der vil lave fangst af CO₂, må kigge til udlandet for at få CO₂en lagret, og at de mange milliarder danske støtte kroner ender med at ryge til udlandet i stedet for at understøtte en udvikling i Danmark.

Dermed risikerer Danmark at gå

glip af mange grønne job og penge i statskassen. Det er ærligt talt ikke for smart.

Fra De Konservative skal lyde en opfordring til klima-, energi- og forsyningsminister Dan Jørgensen og de øvrige partier: Lad os nu indgå en konkret politisk aftale om fangst og lagring af CO₂, og lad os hjælpe de selskaber, der allerede står klar i kulissen, til at komme i gang med fangst, transport og lagring ved at give dem de rigtige rammer.